

Arrest

nr. 156 751 van 20 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 juli 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie - [M. D.], attaché wordt aan

de persoon die verklaart zich [D. S.] te noemen ALIAS [D. S.] geboren te [...] op [...] en welke verklaart van Servië nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

■ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe, met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

■ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1960 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

■ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene is gekend onder verschillende aliases.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09.04.2013.

De 2de asielaanvraag, ingediend op 10.01.2012 werd bij beslissing van 26.01.2013 niet in overweging genomen; een bijlage 13 quater werd hem betekend op 26.01.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden;

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn/haar toestemming.

Betrokkene Verblijft op het Schengengrondgebied zonder identiteitsdocumenten. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is. Betrokkene en zijn familie dienden immers al meerdere aanvragen art.9ter in. Een eerste aanvraag werd ingediend op 28.02.2011, werd onontvankelijk verklaard en hiervan kreeg betrokkene betekening op 05.05.2011. Een tweede aanvraag werd ingediend op 23.06.2011 werd onontvankelijk verklaard waarvan betrokkene op 18.04.2012 betekening kreeg. Een derde aanvraag werd ingediend op 26.10.2011, werd eerst onvankelijk verklaard naar nadien ongegrond, betekend op 26.03.2013. Een vierde aanvraag werd ingediend 16.02.2012 en onontvankelijk verklaard. Een vijfde aanvraag ingediend op 12.12.2012 werd eveneens onontvankelijk verklaard waarvan betrokkene betekening kreeg op 09.04.2013.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwilderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zat geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

■ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

[...]

■ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 09.04.2013 een Bevel om het grondgebied te verlaten betekend maar er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene hieraan gevolg heeft gegeven; omwille van deze reden wordt geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan en wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de bestreden beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

2.2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) en dit nu verzoeker op 7 augustus 2013 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

2.2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2.3. Ter terechtzitting wordt het gegeven niet betwist dat verzoeker op 7 augustus 2013 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

2.2.4. De Raad stelt vast dat het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten aldus volledige uitvoering heeft gekregen. Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat verzoeker nog heeft bij het aanvechten van dit bevel – gelet op voormelde vaststelling – stelt verzoeker zich te gedragen naar de

wijsheid van de voorzitter. De Raad wijst er evenwel op dat wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, het aan verzoeker toekomt daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt vast dat verzoeker, gelet op zijn terugkeer naar het land van herkomst en de uitvoering die bijgevolg werd gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van deze bestreden beslissing nog kan opleveren en niet aantoon dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze bestreden beslissing.

2.2.5. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg eveneens onontvankelijk in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens).

3. Onderzoek van het beroep wat het bestreden inreisverbod betreft

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van MAXIMUM 3 jaar.

Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 3 jaar mogelijk is.

Inderdaad, waar er als sanctie een maximum is vermeld, houdt evenzeer in dat er ook een minimum mogelijk moet zijn.

Waarom in casu het maximum wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd.

Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom de maximum termijn werd weerhouden en niet een termijn die ligt tussen 1 dag en 3 jaar.

Zijn de voorwaarden om een reisverbod op te leggen conform de Wet misschien wel aanwezig, dan betekent dit nog niet automatisch dat het maximum moet worden opgelegd.

Wie een diefstal pleegt kan overeenkomstig art. 463 S.W. gestraft worden met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank.

Het evident dat niet iedere diefstal gestraft zal worden met een gevangenisstraf van 5 jaar maar dat de rechtbank zal moeten motiveren waarom in de ene zaak een straf van 5 jaar wordt opgelegd en in een andere zaak een gevangenisstraf van 1 maand.

Hetzelfde kan gezegd worden t.a.v. verweerder.

Hij dient in iedere zaak afzonderlijk te motiveren waarom er een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd en bijvoorbeeld geen inreisverbod van één maand.

Een dergelijke motivering komt niet voor in de bestreden beslissing.

Nu steeds drie jaar (maximum) wordt opgelegd komt dit neer op een stijlformule.

Nu geen rekening wordt gehouden met de inhoud van elk dossier afzonderlijk is er eveneens sprake van willekeur.

De motivering is dan ook niet afdoende.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen in dit verband als volgt:

“Terwijl: er op dient te worden gewezen dat betrokkene steeds de opheffing van het inreisverbod van drie jaar kan vragen zoals bepaald in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet (RW, nr. 92.824 van 03.12.2012).

Terwijl: er in de bestreden beslissing zeer uitvoerig gemotiveerd wordt waarom er wordt gekozen voor een inreisverbod van net 3 jaar: 'Betrokkene kreeg op 09.04.2013 een Bevel om het grondgebied te verlaten betekend maar er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene hieraan gevolg heeft gegeven; omwille van deze reden wordt geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan en wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd'.

Deze motivatie laat verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod van net drie jaar werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke

motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Terwijl: de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. Zo werd voor wat betreft het inreisverbod verwezen naar artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl: betrokkene volgens de bestreden beslissing een inreisverbod kreeg omdat hij niet voldeed aan de terugkeerverplichting. Had betrokkene gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dan had betrokkene geen inreisverbod gekregen. De eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gingen immers niet gepaard met een inreisverbod. Betrokkene is dus zelf verantwoordelijk voor het nadeel dat hij inroept.

Terwijl: verwerende partij verwijst naar arrestnr. 99 256 (19.03.2013, rolnr. 116 222). In deze zaak was de bestreden beslissing ook een bijlage 13septies. De Raad oordeelde in dit arrest het volgende: 'Verzoeker klaagt enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. ... De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn.'

Terwijl: betrokkene vrijwillig gevolg diende te geven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden gegeven.

Eén van de bevelen met name de bijlage 13quinquies van 18.10.2011 bevatte trouwens volgende paragraaf: "Ik heb hem (haar) ervan op de hoogte gebracht dat indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, hij (zij) gevaar loopt, onverminderd rechtsvervolgning op grond van artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet". Betrokkene wist dus dat hij, door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het risico liep om gedwongen te worden gerepatriëerd. Het feit dat hij gedwongen gerepatriëerd werd, heeft hij dus volledig aan zichzelf te wijten.

Terwijl: de aanvraag tot medische regularisatie van betrokkenes vader, de heer [D. S.] [...] op 03.07.2013 negatief werd afgesloten.

Terwijl: betrokkenes ouders, zijn broer [D. D.] [...] en schoonzus [D. S.] [...] geen verblijfsrecht hebben in België en hier illegaal verblijven!

Het zou niet ernstig zijn betrokkenes inreisverbod van drie jaar te vernietigen, opdat hij zijn illegaal in België verblijvende familie kan komen bezoeken.

Terwijl: betrokkene niet aantoonde dat zijn in België verblijvende ouders, meerderjarige broer en schoonzus deel uitmaken van zijn gezin.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en tussen broers onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het E.H.R.M. dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die betrokkene dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu wordt geenszins aangetoond dat zijn broer, schoonzus en ouders daadwerkelijk afhankelijk zijn van betrokkene.

Ook dient benadrukt te worden dat aan de broer, schoonzus en ouders van betrokkene ook op 09.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Indien zij hieraan tot nog toe geen

vrijwillig gevolg gaven, werken zij zelf de scheiding van hun broer / schoonbroer / zoon in de hand. Dit kan uiteraard geen schending vormen van artikel 8 van het EVRM.

Terwijl: er slechts sprake kan zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (R.v.V., nr. 1.873, 21.09.2007). De beschouwingen die betrokkene naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

Terwijl: uit het dossier blijkt dat een andere minder dwingende maatregel niet doeltreffend kan worden toegepast. Overeenkomstig artikel 74/14, § 3 Vreemdelingenwet (= omzetting Terugkeerrichtlijn) kan er afgeweken worden van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek indien er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu het geval.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 9 april 2013, doch niet blijkt dat hij hieraan gevolg heeft gegeven.

Verzoeker betoogt dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Uit het bestreden inreisverbod blijkt enkel een motivering dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stelt de betreffende beslissing dat verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 9 april 2013, doch niet blijkt dat hij hieraan gevolg heeft gegeven. Aldus blijkt evenwel geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar.

De Raad stelt aldus vast dat verweerder in het bestreden inreisverbod niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel evenwel vereist. Zo moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van het bestreden inreisverbod niet afdoende is.

Verweerder betoogt thans in de nota dat verzoeker steeds de opheffing van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijkheid voor verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en meer specifiek het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, verplichting die vervat zit in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en hieromtrent te motiveren.

Verweerder geeft in zijn nota verder aan dat verzoeker niet duidt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel rekening diende te worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. De Raad benadrukt evenwel dat het in de eerste plaats aan het bestuur toekomt in de bestreden beslissing te motiveren waarom, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval, wordt geopteerd voor een bepaalde duur, zodat verweerder thans niet kan volstaan met het stellen dat verzoeker in gebreke zou blijven aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar verweerder vervolgens nog wijst op meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die door verzoeker zouden zijn genegeerd en stelt dat de verblijfsaanvraag om medische redenen van verzoekers vader werd afgewezen, zijn familieleden illegaal in het Rijk verblijven en ook bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en ook niet blijkt dat hij en zijn familieleden in België nog deel uitmaken van hetzelfde gezin, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat ook niet toe tot een ander besluit te komen. Er blijkt niet dat deze specifiek de formele motiveringsplicht betreft en dat de feiten die hieraan ten grondslag lagen dezelfde zijn als deze in de thans voorliggende zaak. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben ook geen precedentswaarde.

Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbraak aan de vaststelling dat geen afzonderlijke motivering is opgenomen in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod en waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS